

Phần 32

Chương 94

Trốn Đi

Ban đêm, Úy Tuệ sẽ nghỉ ngơi ở chỗ Tiêu Minh Ca, hai mẹ con trò chuyện không ít, chủ yếu đều là Tiêu Minh Ca nói, Úy Tuệ nghe.

Nội dung nói chuyện đều là đủ loại tha thiết hi vọng và dặn dò của mẫu thân với nữ nhi, khiến cho Úy Tuệ cho rằng, ngày mai nàng sẽ phải xuất giá vậy.

Nhưng dường như việc hôn sự này đã được Tiêu Minh Ca và Úy Vân Kiệt quyết định, hoàn toàn không có chỗ cho nàng phản bác.

Vì vậy, dày vò cả đêm, rốt cuộc Úy Tuệ cũng làm một quyết định hết sức cổ xưa, đào hôn.

Giấu một ít ngân lượng và đồ trang sức từ chỗ của mẫu thân, đơn giản gói vào một túi nhỏ, Úy Tuệ chuồn êm ra khỏi Úy phủ, trước khi đi chỉ để lại một phong thư, nội dung trong thư rất đơn giản: Trước khi lập gia đình, muốn đi dạo khắp nơi, ngắm nhìn sự tươi đẹp của thế gian, đừng nhớ.

Trưa ngày hôm sau Tiêu Minh Ca mới phát hiện lá thư dưới gối, vừa nhìn nội dung thì tức gần chết, ngắm nhìn sự tươi đẹp của thế gian? Chẳng lẽ nàng không đẹp hả? Kiệt Nhi không đẹp hả? Nha đầu chết tiệt này còn dám quăng gánh rời đi rồi hả? Nàng giao phó thế nào với Kiệt Nhi đây? Khó khăn lắm người ta mới để xuống thành kiến mà cưới nàng, nha đầu không biết hưởng phúc.

Nhưng khiến cho Tiêu Minh Ca ngoài ý muốn là khi nàng hết sức áy náy nói cho Úy Vân Kiệt nghe tin tức Úy Tuệ rời nhà trốn đi thì biểu hiện của hắn hết sức bình tĩnh, ngược lại còn khuyên nàng bảo trọng thân thể, không cần lo lắng nữ nhi.

Sao Tiêu Minh Ca lại không lo lắng chứ? Tuy nữ nhi đã lớn như vậy nhưng từ nhỏ đã được người nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, lúc này ra bên ngoài, lỡ như bị người khi dễ thì làm sao bây giờ? Tính tình của nàng lại chưa bao giờ biết chịu thiệt.

Nàng lo lắng muốn khóc.

Nhưng Úy Vân Kiệt đồng ý nàng, trong vòng ba tháng sẽ mang Úy Tuệ bình an trở về.

Nhìn hắn tràn đầy tự tin, ngược lại Tiêu Minh Ca cho rằng hắn nhất định có thể làm được, chỉ là sao không nhanh chóng mà phải đợi đến ba tháng?

Hỏi ra, Úy Vân Kiệt ở trước mặt nàng chỉ nói: “Nàng muốn đi dạo thì để cho nàng đi dạo, xoay tròn đủ rồi thì tự nhiên sẽ trở về, nếu không nàng cứ kìm nén phần tâm này, sớm muộn gì cũng sẽ đi nữa.”

Lời này ngược lại không sai, Tiêu Minh Ca gật đầu: “Nhưng Tuệ Nhi là một nữ hài tử mà ở bên ngoài, cuối cùng ta cũng không yên lòng.”

“Cũng nên ăn một chút đau khổ.” Úy Vân Kiệt nhường mày, nếu không nha đầu kia vĩnh viễn không biết tốt xấu, chỉ là hấn lại an ủi mẫu thân: “Ta sẽ không để cho nàng có chuyện.”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Minh Ca có chỗ hiểu rõ, được rồi, hấn có thể im lặng không một tiếng động mang nữ nhi xuất phủ nửa tháng, để cho nàng cách xa Uy phủ tâm tối này một thời gian, có năng lực âm thầm ra tay, bảo toàn tính mạng vô tội của một đám người trên dưới Úy gia, đột nhiên Tiêu Minh Ca rất có lòng tin với hấn.

Nàng nghĩ, đối với việc Tuệ Nhi trốn đi, hấn sẽ có tính toán.

Thôi, nữ tể đã nói như vậy rồi thì người làm mẹ như nàng nên buông tay thì buông tay thôi, trước mắt nàng vẫn còn một tiểu nhi tử càng cần sự che chở và quan tâm của nàng, nhớ đến mấy ngày liên tiếp Úy Vân Nhạc thân cận với nàng, đáy mắt Tiêu Minh Ca lộ ra vẻ dịu dàng.

“Thôi, Kiệt Nhi, vi nương giao Tuệ Nhi cho con. Con nhất định phải đối xử tử tế với nàng.”

“Ừ.” Úy Vân Kiệt gật đầu, nghĩ tới bộ dạng không tim không phổi khi rời nhà của nha đầu kia, trong đầu đã có chút tính toán.

Lại nói, sau khi Úy Tuệ rời nhà, một mình đi trên phố xá náo nhiệt, trong đầu vừa căng thẳng vừa hưng phấn, được rồi, nhiều năm làm gái ngoan như vậy, đây là lần đầu tiên nàng làm ra loại chuyện này, không thể ngờ được cảm giác lại kích thích như vậy.

Hứng thú chạy vào trong hiệu may, thay đổi một thân nam trang, cũng mua thêm mấy bộ y phục, sau đó mua chút lương khô, lại mượn thêm chiếc xe ngựa, Úy Tuệ tính toán trước khi thành hôn sẽ đi dạo khắp thế giới, cũng không định đi nơi nào, dù sao ra khỏi kinh thành, để cho xe ngựa tự chạy, vừa nhìn vừa dạo chơi, đi một chút ngừng một chút, đập vào mắt đều là phong cảnh.

Chỉ là, thời đại này không có Internet, không có điện thoại di động, càng không có Weibo, nàng vui vẻ cũng không thể chia sẻ với ai, đây cũng là rất đáng tiếc.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu có những thứ đó thì sao nàng có thể trốn đi chứ? Sợ là chưa kịp ra cửa thành đã bị Úy Vân Kiệt tóm lại rồi.

Nghĩ tới, nàng lại an tâm, trời đất bao la, cho dù yêu nghiệt kia có muốn bắt nàng cũng không dễ nha.

Nhưng hiện thực vĩnh viễn tàn khốc hơn so với lý tưởng.

Mới ra khỏi Kinh thành, lúc chạng vạng tối, Úy Tuệ dự định dừng chân tại một trấn nhỏ yên tĩnh, nàng tìm một khách điểm nhìn qua khá sạch sẽ an toàn ở trọ, nhưng vừa tỉnh ngủ đã phát hiện cái túi trong chăn không còn nữa, đó là toàn bộ gia sản của nàng, là tiền vốn để nàng tiêu dao sơn thủy đấy.

Nàng vội vàng lật tung khắp phòng, nhưng vẫn không có, cái gì cũng không có, huống chi nàng vốn sợ trộm, cho nên rất lưu ý, để cái túi vào trong chăn cùng ngủ với mình.

Cho nên, lại lật tung cái giường này từ trong ra ngoài, ngay cả đệm chăn gói đầu đều hủy đi, nhưng vẫn không có.

Nàng giật mình, bi thương phát hiện, nàng bị mất đồ rồi.

Nàng chạy đi tìm chương quỹ, nói trong phòng có trộm đến, toàn bộ gia sản của nàng đã mất.

Nhưng người chương quỹ chẳng những không tin, còn nghi ngờ nhìn nàng, chỉ coi nàng ăn không ngủ không chiếm tiện nghi của khách điểm.

Cuối cùng, chương quỹ trở về phòng với nàng, xem xét một phen, thấy phòng ngủ bị nàng làm thành một mảnh bừa bộn, lúc này tức giận dựng râu, nói muốn đưa nàng đi gặp quan.

Úy Tuệ bực muốn chết, rõ ràng nàng bị mất đồ trong khách điểm, hiện tại ngược lại là nàng sai, nàng còn phải bồi thường tổn thất trong phòng?

Được rồi, gặp quan.

Nhưng nào biết chương quỹ không đồng ý, càng muốn nàng ở trong khách điểm rửa chén lau nhà trừ nợ, nếu không không cho phép nàng rời đi.

Nhìn vẻ mặt gian trá của chương quỹ, cộng thêm nơi này lạ nước lạ cái, Úy Tuệ buồn bực, cuối cùng dưới sự khi dễ ép buộc của người ta, vẫn lau nhà cho người ta mười ngày, rửa chén mười ngày, sau đó nhận hai cái bánh bao rồi bị đuổi đi.

Cầm hai cái bánh bao, ở nơi thành trấn xa lạ này, Úy Tuệ khóc không ra nước mắt mà.

Quả nhiên, bỏ nhà ra đi cái gì đó đều sẽ không có kết quả tốt.

Ăn xong hai cái bánh bao, Úy Tuệ vẫn chưa nghĩ được biện pháp tốt.

Nếu cứ ỉu xiu như vậy trở về nhà, nhất định sẽ bị người cười chết, sau này cũng đừng nghĩ đến ra ngoài nữa, nàng thật không cam lòng.

Nhưng nếu không về nhà, đừng nói ăn cơm, ngay cả buổi tối ngủ ở chỗ nào cũng không biết nữa.

Không khỏi, nàng lại cảm thấy lão chương quỹ của khách điểm này có chút gian trá, nhưng ở khách điểm này thì ăn ở không còn là vấn đề.

Bất đắc dĩ, Úy Tuệ lại mặt dày mày dạn vào lại khách điểm, nói tới nói lui thuyết phục chương quỹ giữ nàng lại làm việc, bao ăn ở, mỗi tháng hai bạc.

Nghĩ tới tiền công đáng thương, đầu óc Úy Tuệ muốn rút gân, nhưng có còn hơn không.

Cứ như vậy, Úy Tuệ trăm phương ngàn kế rời khỏi nhà, mới chỉ trải qua được một ngày trong tưởng tượng đã phải bắt đầu công việc sinh nhai, mỗi ngày trời vừa sáng phải rời giường lau bàn quét nhà, ăn chút điểm tâm rồi bắt đầu dọn dẹp phòng ngủ, có khi còn phải tới phòng bếp giúp đỡ nhặt rau, thỉnh thoảng khi đầu bếp ca ca bận tối mắt, nàng còn phải giúp việc.

Thấm thoát thời gian qua nhanh, Úy Tuệ cũng đã lăn lộn được một thời gian, đương nhiên một người hầu bàn xinh đẹp như vậy thì đến chỗ nào cũng chọc người hiềm lạ.

Nhưng khiến cho Úy Tuệ ngạc nhiên là nàng đã sống ở khách điểm được một tháng, khi chương quỹ phát tiền công cho nàng, nàng cũng không dám tin vào hai mắt mình.

Chỉ là, hai bạc thì có thể làm được gì? Ừ, đủ để nàng thuê xe hồi kinh.

Đúng rồi, ra cửa một tháng, cũng nên về nhà rồi.

Vì vậy, mượn chiếc xe ngựa, Úy Tuệ lại bước chân trên con đường về nhà, nhưng vừa đi được một nửa, nàng lại đổi chủ ý.

Nàng có thể vừa đi du lịch vừa làm công không nhỉ?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì nàng đã cảm thấy rất tuyệt vời.

Người trẻ tuổi nha, nên làm chút chuyện mà người trẻ tuổi nên làm, nàng gần như có thể tưởng tượng, nếu tương lai thật sự phải gả cho yêu nghiệt kia, đừng nói làm chút chuyện khác người, chỉ sợ ra cửa cũng phải bị hấn quản lý.

Không bằng, thừa dịp hiện tại phóng túng một chút.

Khi xe ngựa thay đổi phương hướng thì trước cửa của một quán trà giản dị, con người thâm sâu của Úy Vân Kiệt lại run sợ, không ngờ một tháng qua nàng trôi qua thật an nhàn, khi làm nha đầu chạy vặt cũng có thể vui vẻ như vậy, thật đúng là coi thường nàng.

Đưa tay gọi người hầu, ghé vào lỗ tai hấn phân phó vài câu, người hầu kia vội vàng đi làm.

Mà trên xe ngựa, lúc đang tự hỏi mục đích kế tiếp sẽ đi đâu thì đột nhiên xe ngựa bị đụng vào, không biết đụng phải cái gì mà lại ngừng lại.

Úy Tuệ hoảng hốt, nghe âm thanh nhộn nhịp bên ngoài, hình như xe ngựa đụng phải người.

Dựa vào?

Úy Tuệ vội vàng xuống xe, lại thấy trên đất có một lão nhân năm mươi tuổi, miệng không ngừng kêu đau, mà vừa lúc có một lão đại phu đang uống trà, vì thế đi qua giúp hấn xem, nói là gãy chân.

Lần này, đám người nổ tung.

Về mặt phu xe càng thêm đau khổ nói mình đánh xe thật tốt, cũng không biết vì sao lão nhân này lại đột nhiên đụng vào.

Hắn vừa nói xong, lập tức dẫn tới sự căm giận của đám người, ồn ào chỉ trích hắn đụng người còn không muốn phụ trách, sau đó ngay cả Úy Tuệ cũng bị chỉ trích chung.

Úy Tuệ rất muốn nói nàng chỉ ngồi xe, nàng là vô tội.

Nhưng phu xe cũng là lão nhân lớn tuổi, khóc nói trong nhà trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có tôn nhi ba tuổi, trong nhà chỉ có một mình hắn có thể làm việc, nhi tử nhi tức đã mất sớm, hắn cũng không có tiền, vốn trông cậy vào chuyến đi này của Úy Tuệ, kiếm chút bạc mua thuốc cho mẹ già, lần này chẳng những không có bạc mà lại còn gặp chuyện nữa.

Mọi người nghe xong, rồi rít cảm thán.

Cũng không ai nguyện ý chìa tay giúp đỡ, cũng có người nhìn về phía Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng rất thông cảm cho hai người này, vì thế đưa toàn bộ tiền trong túi mới lãnh cho lão nhân gãy chân: “Lão bá, ta chỉ có nhiều đây thôi.”

Nàng đã tận lực, những thứ khác nàng cũng không giúp được.

Cũng may, có người ra mặt, ngược lại hai lão nhân giản hòa với nhau.

Úy Tuệ thở phào nhẹ nhõm nhưng nàng lại buồn rầu vì chuyện mưu sinh rồi.

Cũng may, trời không tuyệt đường người, trước cửa quán trà có dán một tờ cáo thị, một gia đình giàu có nào đó tuyển đầu bếp, nghe nói là chuyên môn nấu cơm cho các tiểu thư trong phủ, tiền công tương đối phong phú, trừ bỏ ăn ở, may mặc ra thì mỗi tháng còn có thể nhận năm mươi lượng tiền công.

Năm mươi lượng đấy, theo đầu bếp ca ca nói, ở quê hắn chỉ cần hai mươi lượng có thể mua một cô nương như hoa như ngọc về làm ấm chăn, một tháng tiền công của nàng cũng có thể mua được năm người nha.

Cô nương thì nàng không cần, nhưng nếu là mỹ nam thì, một tháng có thể mua năm người, cũng không tệ.

Nàng nghĩ tới, làm trên một hai tháng, góp đủ một trăm lượng bạc, ít nhất cũng có thể để nàng du ngoạn nửa năm rồi.

Lập tức xé cáo thị, đi theo người môi giới, nhưng ai biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện.

Úy Tuệ có đánh vỡ đầu cũng không ngờ, để cho nàng hầu hạ không phải là tiểu thư sao? Vì sao biến thành nam nhân? Mà còn lại là yêu nghiệt ca ca mà nàng muốn rời xa nhất?

Chương 95

Hạnh Phúc Vô Song

Úy Tuệ có bị đánh vỡ đầu cũng không ngờ, để cho nàng hầu hạ không phải là tiêu thư sao? Vì sao lại biến thành nam nhân? Mà còn là yêu nghiệt ca ca mà nàng muốn rời xa nhất?

Chuyện xảy ra là như vậy, đến nhà cô chủ là đã tới giờ cơm tối, trong phòng bếp bận thành một đoàn, dường như bởi vì bữa cơm tối nay khiến cho chủ tử của bọn họ rất không hài lòng, bỏ toàn bộ bắt làm lại, để cho người trên dưới phòng bếp vô cùng lo lắng.

Không phải không biết nấu ăn, mà là thật sự không hiểu khẩu vị của vị chủ tử này nữa, cùng một món ăn, cùng một đầu bếp, cùng một vật liệu, cùng một cách làm, cùng một khẩu vị, nhưng hôm qua còn nói mùi vị rất tốt, còn thưởng bạc cho bọn họ, hôm nay lại nói khó ăn, đẹp hết làm lại không tính, nếu như làm lại không tốt thì sẽ phải trừ tiền tiêu vặt hàng tháng của bọn họ, này cũng thôi đi, mấu chốt là những người này đều cảm thấy mặc dù vị chủ tử này hơi hà khắc nhưng lại rất hào phóng, tiền tiêu vặt hàng tháng cộng thêm tiền thưởng, làm đủ một tháng bằng làm một năm ở chỗ khác, hơn nữa trách viện của vị gia này không phải ở đây, số lần trở về cũng ít, vì thế lúc hẵn không trở về, tương đương với việc bọn họ lấy không tiền công, chuyện tốt như vậy thì đi đâu mà tìm chứ?

Kết quả là, đêm nay chủ tử buồn bực, những người này từ trên xuống dưới đập vỡ đầu muốn nghĩ ra biện pháp làm ra thức ăn mỹ vị vừa miệng.

Nhưng không ai ngờ tới là, bọn họ bận rộn đến một nửa, đột nhiên quản sự dẫn theo một tiểu tử choai choai vào, lại để cho hẵn tự mình nấu nướng.

Mọi người ồn ào tức giận, đều tránh sang một bên, mang theo vẻ mặt xem kịch vui và khinh thường nhìn chằm chằm Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng không sợ, đến đây chính là muốn nấu cơm cho người ta, hiện tại lộ bản lĩnh cũng không sai.

Kết quả là, vật liệu tiện lợi, nàng nấu hai món ăn gia đình nhanh nhất mà cũng hơi sở trường của nàng.

Một là đậu hũ Ma Bà, một là thịt băm hương cá.

Tại sao lại xác định hai món này? Chủ yếu là nàng cho rằng những loại gia đình giàu có này tất nhiên coi trọng việc ăn uống, sợ là đã ăn chán mấy món sơn trân hải vị, nhìn một bàn dài mấy món ăn được dọn xuống thì biết.

Cho nên, món ăn gia đình bình dân càng hợp khẩu vị của bọn họ hơn, cũng như trong nhà mẫu thân, Nhạc Nhi, yêu nghiệt ca ca, sát thủ tử tử cũng thích mấy món ăn gia đình nàng nấu.

Còn một nguyên nhân khác chính là quản sự nói chủ tử thích ăn cay.

Nhắc tới cay, nàng nghĩ ngay đến yêu nghiệt ca ca của nàng, cũng là người không cay không vui, hơn nữa hẳn còn thích nhất hai món này của nàng, vì thế ma xui quỷ khiến lại đi làm.

Sau khi làm xong, để trong hộp đựng thức ăn, quản sự vội vã phân phó người mang đi.

Úy Tuệ biết thời gian khảo hạch của nàng đã tới, cũng không biết chủ tử ở chỗ này có phải giống như trong suy nghĩ của nàng hay không.

Khoảng một khắc đồng hồ, quản sự trở lại, vẻ mặt vui mừng: “Tiểu Úy tử, người may mắn, đối với hai món ăn người làm chủ tử khen không dứt miệng, muốn gặp người ngay lập tức, nhanh đi theo ta, hiện tại chủ tử vui vẻ, nói không chừng sẽ có trọng thưởng đấy.”

Hai từ trọng thưởng lập tức kích thích đám người trong phòng bếp đến đỏ mắt, khuôn mặt Úy Tuệ cũng vui vẻ giống như đóa hoa đi theo phía sau quản sự, trong lòng tính toán vị chủ tử ra tay hào phóng này sẽ thưởng cái gì? Vàng bạc hay châu báu? Hay là ngọc cổ, hắc hắc, bất kể cái gì, tóm lại cho không đều là tốt.

Một đường kích động, cũng không có thưởng thức cảnh vật nơi này, mãi đến khi vào trong phòng vị chủ tử thần bí thì Úy Tuệ mới đánh giá bốn phía, một loại cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

“Đừng nhìn lung tung.” Quản sự đột nhiên đựng nàng một cái, thấp giọng dặn dò.

“A.” Rụt cổ lại, Úy Tuệ vội vàng cúi đầu xuống, từ trước đến giờ mấy gia đình giàu có đều có nhiều quy củ, nàng hiểu được.

Quản sự thấy nàng như thế, gật gật đầu, nhưng vẫn lo lắng nhắc nhở: “Nhớ, lát nữa thấy chủ tử, không cho phép ngẩng đầu nhìn lung tung. Chủ tử nói cái gì thì là cái đấy, người chỉ cần đồng ý cũng đừng nói lung tung, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ.” Úy Tuệ lẩm bẩm nói, nàng cũng không muốn nhìn cũng không muốn nói lung tung, dù sao lĩnh thưởng mới là chính đáng.

Nàng chờ trong tiền thính, quản sự vào hồi bẩm trước, cuối cùng đi ra gọi nàng đi vào.

Chỉ là, Úy Tuệ bước tới hai bước lại quay đầu nhìn quản sự sắp ra khỏi cửa: “Người không vào sao?”

“Chủ tử phân phó, để cho một mình người đi vào.” Quản sự đứng ở cửa, nhỏ giọng nói: “Đi đi, tâm tình của chủ tử không tệ, sẽ không làm khó người. Ta để cho Tiểu Tam Tử đợi bên ngoài, chút nữa người đi ra kêu hẳn giúp người sắp xếp.”

“A, được rồi.” Úy Tuệ cũng không nghi ngờ, nghĩ thầm lĩnh thưởng là có thể ra ngoài.

Nào biết sau khi đi vào, nàng nghe lời quản sự cúi đầu không chủ động nói chuyện.

Nhưng thật là kỳ quái, vị chủ tử này lại là một hũ nút, từ lúc nàng đi vào hẳn vẫn không mở miệng, Úy Tuệ chờ đến cổ cũng mỏi, lại cảm thấy có một ánh mắt vẫn dán chặt vào mình, lại ngàn chờ vạn đợi cũng không có ai nói chuyện, điều này khiến cho nàng cực kỳ không tự nhiên, như có gai sau lưng.

Cuối cùng thật sự chịu không nổi nữa, đành phải mở miệng trước: “Đại lão gia, thức ăn có hợp khẩu vị của người không?”

Đây cũng xem như biến tướng của nhắc nhở, hợp khẩu vị mà nói thì mau chóng ban thưởng, nàng nhận thưởng thì sau này sẽ càng thêm cố gắng làm việc.

Nhưng vừa nghe xưng hô ‘Đại lão gia’ này, dung nhan tuấn mỹ của Úy Vân Kiệt vặn vẹo, nhẹ nhàng thả ly rượu xuống, vẻ mặt miễn cưỡng nói: “Tạm được, chỉ là hương vị này, gia thật cảm thấy có vài phần quen thuộc. Giống như là đã ăn qua ở chỗ nào rồi.”

Cả người Úy Tuệ chợt căng thẳng, khi hẳn vừa mở miệng nói từ đầu tiên thì nàng đã sợ ngây người rồi.

Được rồi, không phải là ảo giác, giọng nói này, dù có hóa thành tro nàng cũng sẽ nghe ra.

Yêu nghiệt ca ca.

Nhưng sao hẳn lại ở đây? Chẳng lẽ hẳn là Boss phía sau màn trong truyền thuyết?

Cái ót giống như xuất hiện mồ hôi, giờ phút này Úy Tuệ hồi hộp hận không thể hóa thành không khí, biến mất khỏi phòng này.

Nhưng lời kế tiếp của Úy Vân Kiệt lại để cho tất cả ảo tưởng của nàng biến thành hư ảo.

“Ngẩng đầu lên để cho gia nhìn một cái.” Úy Vân Kiệt chậm rãi nói, ánh mắt sâu xa nhìn chằm chằm cái đầu sắp cúi xuống đến ngang eo, khóe môi chậm rãi cong lên độ cong tà tử.

Biết sợ? Trễ rồi.

Úy Tuệ rất hồi hận, không nên tham cái gì trọng thưởng này rồi lại ngay ngốc đi theo.

Nhưng bây giờ hồi hận cũng vô dụng, nàng... chợt trong đầu nàng giật mình, đúng rồi, hiện tại nàng mặc nam trang? Là nam nhân...

Đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, lỡ như hẳn nhận không ra thì sao?

“Đại lão gia, tướng mạo của tiểu nhân xấu xí khó coi, sợ làm người sợ.” Đột nhiên, Úy Tuệ ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nàng cố bóp méo, khiến cho Úy Vân Kiệt mới nhấp một hớp rượu đã phun ra toàn bộ.

Đôi mày nhíu lại một chỗ, đôi mắt đầu kê (là hai tròng mắt chụm vào nhau nhìn về chóp mũi), cái mũi nhăn lại...

Nàng đang làm mặt quỷ? Thật đúng là liều mạng rồi.

Úy Tuệ lật đật cúi đầu, lúng túng nói: “Xin lỗi, làm người sợ sao? Tiểu nhân đi ngay.”

“Đứng lại.” Úy Vân Kiệt chậm rãi gọi nàng lại, cười lạnh, muốn chạy khỏi hắn? Dễ dàng sao hả?

“Xấu xí một chút nhưng thức ăn quả thật không tệ. Gia sẽ thưởng cho người.”

Thưởng? Trong bụng Úy Tuệ cảm thấy phát run, hắn muốn thưởng nhưng lúc này nàng cũng không dám nhận, bước chân vẫn di chuyển ra bên ngoài, trong miệng không ngừng khách khí từ chối.

“Đại lão gia ngài quá khách khí, những thứ này đều là tiểu nhân phải làm, hưởng chi người cũng đã trả tiền công cho tiểu nhân rồi. Cái kia, tiểu nhân quá mót (đại tiểu tiện), không quấy rầy Đại lão gia dùng cơm.”

Một hơi nói xong, bước chân Úy Tuệ nhanh hơn, còn kém muốn chạy ra khỏi cửa nữa thôi.

Chỉ là, mắt thấy cách rèm cửa chỉ còn hơn một bước, nàng kích động đưa tay muốn xóc lên, không ngờ một cỗ kính phong đánh úp lại, trên lưng căng thẳng, Úy Tuệ chỉ cảm thấy cả người giống như diều, bị người thu trở về, đặt mông ngã ngồi vào trong lòng nam nhân, khí tức quen thuộc xông vào mũi, nàng vừa ngây người thế nhưng quên ngụy trang, vì vậy một đôi mắt xinh đẹp mở to, cứ như vậy nhìn thẳng vào trong con ngươi mê hoặc.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch chưa tỉnh hồn lại của nàng, khóe môi Úy Vân Kiệt nâng lên, ý cười tà tứ lan tràn đến đáy mắt, như có một ngôi sao rơi vào trong đôi mắt đẹp.

“Thế nào? Không nhận ra?”

Giọng nói trầm thấp của hắn đột nhiên vang lên bên tai Úy Tuệ, Úy Tuệ lại cảm thấy bị sét đánh, a một tiếng, vội vàng lấy tay che mặt.

Yêu nghiệt, ánh mắt của hắn quá câu hồn, lại để cho nàng nhất thời quên phản ứng.

Nhưng phản ứng hậu tri hậu giác của nàng khiến cho Úy Vân Kiệt buồn cười.

Một tay hắn ôm ngang eo nàng, tay kia nhẹ nhàng ngăn tay che mặt của nàng, trầm thấp cười nói: “Lúc này che cũng đã muộn, cái gì ta cũng thấy rồi.”

Nhìn thấy thì thế nào? Hắn nhìn thấy nàng, nhưng nàng không muốn nhìn thấy hắn.

Vẫn nên che mắt lại giả bộ không thấy gì, nếu không sẽ bị hắn cười chết.

Dứt khoát chuồn êm ra ngoài, vọng tưởng du lịch vòng quanh thế giới, không ngờ ngày hôm sau ra khỏi nhà đã bị mất bạc, còn làm công một tháng trong khách điếm, cùng ngày vừa lãnh tiền lương lại đền bạc cho lão nhân người ta, trước mắt lại còn làm đầu bếp.

Đầu bếp cũng không có gì, nhưng vì sao lại làm đầu bếp cho hấn chứ?

Lần này, hấn sẽ thấy mình thế nào?

“A.” Nhìn nàng giống như đà điểu, Úy Vân Kiệt cười càng vui vẻ, cũng càng ác liệt: “Được, muội tiếp tục che đi, ta coi như không biết muội, thế nào?”

Úy Tuệ nghe nói, thả tay xuống, hai mắt u oán trừng hấn: “Sao lại là huynh? Huynh thành thật khai báo, có phải huynh vẫn theo dõi ta không?”

Nàng tỉnh táo lại, cuối cùng cũng ý thức được có chỗ không thích hợp.

Úy Vân Kiệt buồn cười, hai ngón tay khéo đôi má chưa hết đỏ của nàng, vừa nhắc nhở: “Đừng quên, là muội chủ động tới, ta cũng không trói muội đến đây”

“Không phải trói sao?” Úy Tuệ cúi đầu, muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì trói mình vào trong lòng hấn, nhưng vừa nhìn mới ý thức được, lúc này tư thế của bọn họ có rất nhiều mập mờ.

Vội giãy giụa nhảy xuống khỏi chân hấn, Úy Tuệ đứng cách hấn một khoảng cách, trừng hấn, nhưng chống lại cặp mắt hấn, tự dung khuôn mặt mình nóng hừng hực lên.

Cuối cùng, nàng chỉ phải không có tiền đồ chuyển mắt, lớn tiếng la lên: “Hừ, ta dám khẳng định, nhất định huynh đã sớm biết ta ở chỗ này rồi, sau đó cố ý nghĩ biện pháp gạt ta tới đây.”

Nàng lớn tiếng như vậy càng làm ra vẻ dũng cảm.

Úy Vân Kiệt không trả lời, cũng từ từ đứng dậy đi tới phía nàng.

Úy Tuệ lui về phía sau, cảnh giác nhìn hấn: “Huynh muốn làm gì?”

Hấn khẽ cúi đầu, con ngươi thâm thúy nhìn nàng chăm chú: “Nói cho ta biết, muội lén lút rời nhà là vì không muốn thành thân với ta, hay là đơn thuần muốn đi dạo?”

“Ta không muốn...” Úy Tuệ không hề nghĩ ngợi chọn cái đầu tiên, nhưng mấy chữ quan trọng lại không nói ra, đôi mắt Úy Vân Kiệt khẽ híp, cười lạnh nói: “Nghĩ rõ ràng rồi hấn trả lời.”

Tim Úy Tuệ nhảy dựng, nghi ngờ nhìn hấn: “Nếu đáp án không hợp ý huynh thì huynh sẽ thế nào?”

Nhìn vẻ mặt tà nịnh của hấn, sợ là không để cho mình có quả ngon mà ăn rồi.

“Muội còn chưa nói đã biết không hợp ý ta?” Úy Vân Kiệt nhú mày hỏi ngược lại.

“Ách?” Úy Tuệ lúng túng, có lẽ từ đầu người ta cũng không muốn cưới nàng.

“Cái kia.” Úy Tuệ hơi ảo não gãi đầu, đột nhiên chỉ cái ghế nói “Như vậy đi, nơi này cũng không còn người ngoài, hai ta nói rõ ràng một lần duy nhất đi, thế nào?”

Nói xong, nàng thở mạnh, tự mình chọn ghế ngồi xuống trước, chỉ là vừa ngồi xuống, trong bụng lại kêu lên ùng ục.

Nàng chột che bụng, giương mắt lên nhìn trộm Úy Vân Kiệt, không ngờ tầm mắt thâm thúy của hắn vẫn rơi vào trên người nàng, điều này khiến cho nàng hết sức ngượng ngùng.

“A, hôm nay là một ngày bận rộn cho nên quên ăn cơm.” Đôi mắt với ánh mắt châm chọc của hắn, Úy Tuệ lúng túng giải thích.

Úy Vân Kiệt chậm rãi đi tới, ưu nhã ngồi xuống đối diện nàng, nhìn nàng chằm chằm: “Là quên ăn hay là không ăn.”

“Hả?” Úy Tuệ sửng sốt: “Huynh có ý gì?”

Úy Vân Kiệt nhướn mi: “Cũng đã lưu lạc tới đây làm đầu bếp thì còn cái gì mà khó nói đây?”

“Khụ...” Úy Tuệ bị sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhưng mắt mặt chứ không vút mắt, mặc dù chân tướng quả thật như lời hắn nói, nhưng nàng cũng sẽ không thừa nhận.

“Cái gì gọi là lưu lạc chứ? Làm đầu bếp là ước mơ của ta có được không? Hơn nữa, huynh cũng thử qua tài nấu nướng của ta, không nói là cấp bậc thần trù, nhưng so với những người trong phủ của huynh cao siêu hơn nhiều. Ta có tài nấu nướng như vậy, nếu không có không gian để phát huy thì chẳng phải quá lãng phí sao? Cho nên không phải ta lưu lạc tới nơi này của huynh làm đầu bếp, mà là vận khí của huynh tốt, đụng phải đầu bếp có tài nấu nướng tinh xảo như ta.”

A, công phu miệng lưỡi vẫn trơn tru như thế, Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn nàng: “Thì ra là vậy, ngược lại ta nhìn nhầm muội rồi.”

“Ừ.” Úy Tuệ gật đầu: “Vốn là vậy.”

Mặc dù sau khi xa nhà, một đường nhấp nhô, nhưng nàng không phải dựa vào bản lĩnh của mình sống rất tốt sao.

“Được rồi, hai món này do muội làm, ăn đi.” Nhìn đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn thức ăn trên bàn của nàng, Úy Vân Kiệt tốt bụng nói.

Được lệnh, Úy Tuệ vội vàng đứng lên, cầm lấy đôi đũa hắn đã dùng qua rồi, không chút khách khí ăn.

Ban ngày còn chưa uống được giọt nước, nàng thật sự đói bụng lắm rồi, cho nên lúc này dùng ăn như hổ đói để hình dung nàng cũng tuyệt không quá đáng.

Cũng may, Úy Vân Kiệt có đầy đủ kiên nhẫn, đợi nàng ăn no rồi bàn tiếp.

Cũng may, Úy Tuệ ăn cũng mau, hai đĩa thức ăn trong chóp mắt đã bị nàng tiêu diệt sạch sẽ, cuối cùng còn cầm bầu rượu lên đổ thẳng vào miệng hai hớp rượu, lúc này mới sáng khoái ngửa ra ghé: “Ừm, ăn ngon.”

Thật lâu cũng chưa được ăn sáng khoái như vậy, điều này khiến cho nàng nghĩ tới Úy phủ.

Bây giờ nàng thật nhớ nhà.

“No chưa?” Nhìn hình tượng bất nhã của nàng, Úy Vân Kiệt thoáng cau mày lại.

Úy Tuệ vuốt vuốt bụng: “Tạm được.” Không quá no, nhưng cũng không đói.

“Muội nói chính sự đi.” Úy Vân Kiệt nhắc nhở.

“Chính sự gì?” Úy Tuệ có chút mơ hồ.

Úy Vân Kiệt hí mắt, lộ ra ánh sáng nguy hiểm, Úy Tuệ vội vàng hiểu rõ a một tiếng, lập tức nói: “Nói rõ ràng chuyện của hai ta chứ sao.”

“Muội nói thử một chút xem, thế nào mới là rõ ràng?” Úy Vân Kiệt hỏi, vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc ngoài dự đoán của mọi người.

“Ừ.” Úy Tuệ mím cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, lại giương mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn, cẩn thận hỏi: “Như vậy đi, huynh nói trước xem, huynh đối với ta cảm giác gì?”

“Muội?” Úy Vân Kiệt hơi sững sờ, dưới ánh sáng vàng óng, khuôn mặt tuấn mỹ lặng lẽ đỏ lên.

Nhưng, đối với đôi mắt to vụt sáng của Úy Tuệ, đột nhiên hẳn có chút ảo não, hình như không kiên nhẫn nói: “Có thể có cảm giác gì?”

“Là thế này.” Úy Tuệ hoàn toàn không phát hiện ra cảm xúc của hẳn, phối hợp hướng dẫn hẳn: “Đơn giản mà nói, lúc huynh nhìn thấy ta thì xem ta như muội muội hay là nữ nhân. Đặc biệt nói rõ một chút, nữ nhân này chỉ có thể để cho huynh động lòng, thân thể sẽ sinh ra phản ứng đặc thù nào đó, huynh hiểu không?”

“Muội cứ nói đi?” Còn hỏi hẳn hiểu không? Thì ra nha đầu này còn rất hiểu nam nhân? Úy Vân Kiệt trầm mặt, hỏi ngược lại nàng: “Còn muội xem ta là ca ca hay nam nhân?”

“Khụ?” Úy Tuệ lại bị sặc trở lại, có chút lúng túng: “Ta hỏi huynh trước, huynh phải trả lời trước, như vậy ta mới có thể căn cứ vào câu trả lời của huynh mà trả lời được chứ.”

“Nữ nhân.” Úy Vân Kiệt hừ một tiếng.

Úy Tuệ không có nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

“Nữ nhân, ta xem muội như nữ nhân.” Úy Vân Kiệt hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Tim Úy Tuệ co rụt lại, vội cúi đầu xuống, thầm mắng câu cảm thú, quả nhiên lại tồn tâm tư như vậy với nàng?

“Muội thì sao.” Úy Vân Kiệt cũng không có ý định bỏ qua cho nàng.

“Ta hả.” Úy Tuệ nói quanh co, có chút không biết trả lời.

Vốn muốn hẳn nói xem mình là muội muội, nàng sẽ trả lời hẳn nói xem hẳn là ca ca, hai người đều vui vẻ, thật tốt.

Nhưng hẳn vừa nói như vậy, rõ ràng cho thấy có ý với nàng, điều này ngược lại làm cho nàng không tiện nói.

“Thế nào? Chẳng lẽ muội còn muốn nói xem ta như ca ca?” Úy Vân Kiệt mắt lạnh liếc nàng, những năm gần đây, có lẽ hẳn không cảm thấy nàng xem mình như ca ca mà đối đãi.

Úy Tuệ khẽ thở ra một hơi, nói: “Ừ, cái này về sau rồi nói, trước tiên ta nói điều kiện chọn bạn trăm năm của ta.”

“Điều kiện gì?” Úy Vân Kiệt nghe không hiểu cái gì gọi là điều kiện chọn bạn trăm năm.

Nàng nhìn hẳn, giải thích: “Thế này, nếu như huynh muốn thành thân với ta thì phải đồng ý điều kiện của ta.”

“Nói.” Úy Vân Kiệt sáng khoái cũng có chút ngoài dự liệu, cũng làm cho Úy Tuệ cảm thấy nặng nề.

“Thứ nhất, sau khi thành thân với ta, không cho phép có nữ nhân khác, nói cách khác, từ tinh thần cho tới thể xác của huynh đều phải trung thành với một mình ta, cái gì bình thê, thiếp, còn có tiểu tình nhân nuôi bên ngoài, tất cả đều dọn dẹp sạch sẽ cho lão tử. Nếu ta phát hiện huynh và một nữ nhân khác không sạch sẽ, ta sẽ ly hôn.”

“Ly hôn?” Úy Vân Kiệt nhíu chặt lông mày, nàng nói những thứ này nên là một nữ nhân nên tuân thủ mới đúng chứ? Sao lại sử dụng toàn bộ trên người hẳn?

“Chính là hòa ly.” Úy Tuệ lưu loát giải thích, lại bổ sung: “Dĩ nhiên, sau khi hòa ly, ta muốn lấy một nửa tài sản của huynh, huynh không phản đối chứ?”

“Không ngờ muội là một tên tham tiền?” Úy Vân Kiệt buồn cười: “Còn điều thứ hai?”

“Thứ hai.” Thật ra thì đối với kết hôn, Úy Tuệ chỉ muốn tìm một lão nam nhân đang hoàng chung thủy có thể tin tưởng là được rồi.

“Hai.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Úy Tuệ lập tức lớn tiếng nói: “Sau khi thành thân, huynh không thể hạn chế tự do của ta, càng không thể lấy cái gì tam tòng tứ đức của nữ tử ra yêu cầu ta.”

“Vậy muội làm hiền thê thế nào?” Úy Vân Kiệt thật tò mò, đến tột cùng vật nhỏ này muốn lật trời tạo phản sao?

“Huynh không cần lo lắng.” Úy Tuệ rất tự tin nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Ta sẽ làm tròn bổn phận của thê tử.”

“Nhu thế nào là làm tròn bổn phận?” Úy Vân Kiệt hỏi.

Úy Tuệ sững sờ, cái này sao? “Huynh muốn ta làm tròn bổn phận như thế nào?”

Úy Vân Kiệt khẽ cười một tiếng: “Muội nói nhiều như vậy, như vậy không bằng hiện tại tới lượt ta hỏi muội, sau khi thành thân với ta, muội có thể từ tinh thần đến thể xác đều chỉ trung thành với một mình ta không?”

“Đó là dĩ nhiên.” Hôn nhân nha, nhất định phải chung thủy.

Đôi mắt Úy Vân Kiệt mắt sáng rực: “Được.”

“Được?” Có ý gì?

“Có thể thành thân.” Úy Vân Kiệt nói.

Úy Tuệ ngạc nhiên không thôi: “Nói như vậy, những điều kiện ta đưa ra huynh đều làm được hết sao?”

“Dĩ nhiên. Chỉ là, muội cũng đừng quên đã đồng ý với ta, chỉ chung thủy với một mình ta đấy.” Úy Vân Kiệt cũng ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, khóe môi nhếch lên, vẫn không quên uy hiếp một câu: “Nhưng nếu có một ngày, ta phát hiện muội mập mờ với một nam nhân khác, không phải là cùng cách mà ta sẽ cho muội một phong hưu thư, trực tiếp ném muội ra cửa, nửa đồng muội cũng đừng hòng.”

Mồ hôi rơi lộp bộp, có cần ác như vậy không hả?

Úy Tuệ buồn bực nhìn hấn chằm chằm: “Huynh không yêu ta đúng không?”

“Vì sao nói như vậy?” Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn nàng dần dần cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Úy Tuệ cắn môi: “Nói ác như vậy, vừa hưu thư, vừa ném ra cửa, còn nửa đồng cũng không cho?”

“A.” Úy Vân Kiệt cười khẽ, ánh mắt dịu dàng rất nhiều: “Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, trong mắt trong lòng của muội đều chỉ có thể có một mình ta. Như thế, cả gia tài của ta đều là của muội.”

“Thật?” Úy Tuệ vui vẻ: “Trước tiên nói một chút huynh có bao nhiêu gia tài?” Nàng chỉ biết có hai tòa trạch viện xa hoa này thôi.

Cái khác thì không biết.

Tiền bạc gì đó vẫn là thứ yếu, với trạch viện mà nói thì quá nhiều sẽ rất phiền phức.

Ai biết ngày nào đó hấn có thể kim ốc tàng kiều hay không chứ?

Úy Vân Kiệt cong môi cười một tiếng: “Nhanh như vậy đã muốn vào nhà của ta?”

Khuôn mặt nhỏ của Úy Tuệ đỏ lên: “Ta mới không muốn đấy.”

Chỉ là, không phải nói điều kiện sao? Sao lại nói đến vấn đề gia tài rồi? Đây hình như là chờ sau khi thành thân mới nên thảo luận chứ?

Úy Vân Kiệt cười trầm thấp: “Mùng hai tháng sau là ngày tốt, nên cưới gả. Ta đã thương lượng với nương xong, quyết định ngày đó cho muội xuất giá.”

“Mùng hai tháng sau?” Úy Tuệ ngạc nhiên, sau đó, tính toán trên đầu ngón tay, đầu đầy hắc tuyến: “Đó không phải là ngày kia sao?”

Úy Vân Kiệt gật đầu, sau đó hỏi: “Thế nào? Chờ không kịp?”

“Ta nhỏ vào.” Làm sao sẽ chờ không kịp, là quá gấp gấp biết không? Mới vừa rồi hai người vẫn còn thảo luận có muốn thành thân hay không, lúc này đã định ngày rồi? Hơn nữa, chỉ là thông báo với nàng?

Úy Vân Kiệt cũng không để ý nàng, lập tức cười nói: “Nếu chờ không kịp, tối nay, chúng ta có thể động phòng trước, nghi thức sẽ bổ sung vào ngày khác?”

“Lưu manh.” Úy Tuệ buồn bực mắng hấn một tiếng.

Nhưng Úy Vân Kiệt lại cười vui vẻ hơn.

Úy Tuệ cắn môi, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, nhìn lên nam nhân đầy ý cười trên mặt trước mắt, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Hình như không cam lòng, nhưng vì sao lại cảm thấy ngọt ngào vậy?

Chỉ là, mặc kệ nàng cam lòng hay không, đều đã nói đến mức này, nếu như nàng còn dám nói một chữ “Không”, tất nhiên sẽ khiến nam nhân này phát bực.

Mà Úy Tuệ bi thương phát hiện, dù rằng nàng cực kỳ xem thường nam nhân này, nhưng cũng sợ nam nhân này.

Ai.

Xem đi, còn chưa thành thân, nàng đã ‘sợ vợ’ rồi.

“Đi thôi.” Úy Vân Kiệt đột nhiên đứng dậy, kéo nàng.

Úy Tuệ ngạc nhiên: “Đi đâu?”

Úy Vân Kiệt liếc nàng: “Vật nhỏ không có lương tâm, muội ra ngoài mấy ngày nay không sợ nương lo lắng à?”

“A.” Úy Tuệ tự biết đuối lý, vội vàng cúi đầu xuống, bộ dạng làm sai chuyện.

Úy Vân Kiệt hài lòng hừ nhẹ một tiếng, nắm tay nhỏ bé của nàng cùng đi ra cửa.

Hai người ngồi xe ngựa, ước chừng một canh giờ mới đến Úy phủ.

Lúc về đến, Tiêu Minh Ca đã đi ngủ, nhưng biết được nữ nhi trở về, vội vàng mặc lại y phục, đứng lên đón nàng.

Mặc dù mấy ngày nay lo lắng không yên, nhưng vừa thấy mặt, thấy nữ nhi bình yên vô sự, lửa giận của Tiêu Minh Ca lại tới, ngay trước mặt nữ tể hung hăng trách mắng Úy Tuệ, cho tới khi lỗ tai tiểu nha đầu muốn mọc vết chai, thê thốt nói từ nay về sau không bao giờ rời nhà một mình nữa, lúc này nàng mới thôi.

Từ đầu tới đuôi, Úy Vân Kiệt cũng không có một câu che chở cho nàng dâu tương lai, hẳn cũng cho rằng, nên dạy dỗ nàng một chút, nếu không, về sau nếu có chuyện gì ầm ĩ lại bỏ nhà đi thì thế nào? Lúc này bị hắn bắt gặp, lần sau nếu hắn không thấy thì sao?

Trời đất bao la, nếu muốn tìm người, thật không dễ dàng.

Huống chi, bên ngoài nhiều người xấu như vậy, chỉ chút thông minh này của nàng? Thật không đủ bị người khi dễ.

Úy Vân Kiệt nghĩ tới, vẫn nên tranh thủ thời gian cưới nàng về, đặt ở trong nhà nuôi quản chăm sóc thật tốt, như vậy mới an tâm.

Cuối cùng, thấy Úy Tuệ biết được sai lầm, lửa giận của Tiêu Minh Ca biến mất, ngược lại đau lòng nữ nhi gầy, lại sai người làm thức ăn, sau đó, mềm giọng dụ dỗ Úy Vân Kiệt.

Nữ nhi trốn đi, tức giận nhất chính là nữ tể tương lai, nếu hẳn thật so đo cái này, tương lai nữ nhi sợ là sống không dễ chịu.

Cũng may, Úy Vân Kiệt là hài tử nàng nhìn đến lớn, nên yên tâm.

Úy Vân Kiệt cười khuyên Tiêu Minh Ca, chỉ nói hôn kỳ không thay đổi, đã sớm chuẩn bị xong giá y (áo cưới), còn có mấy chuyện thành thân đều đã sớm ổn thỏa.

Chỉ là, chuyện tiểu nha đầu rời nhà đi, mặc dù nàng ý thức được sai lầm, nhưng không thể cho qua như vậy, trừng phạt nhỏ là bắt buộc.

Kết quả là, cách thành thân mấy ngày, Úy Tuệ bị thương bị cấm túc.

Tiêu Minh Ca cũng rất vui lòng như thế, trong mấy ngày này, nàng là một người mẫu thân, hận không thể truyền thụ toàn bộ kinh nghiệm một đời và dạy dỗ nhét vào trong đầu nữ nhi, thậm chí ngay cả chuyện trên giường cũng dạy nàng phải dụ dỗ phu quân vui vẻ gì đó.

Nói đến đây, ngược lại Úy Tuệ rất kỳ quái, mẫu thân dường như cái gì cũng biết nhưng tự mình có thể làm được sao? Nếu không, quan hệ của nàng và Úy Thiên Phong sao lại kém như vậy?

Lần này, Tiêu Minh Ca dùng một câu nói đánh ngã nàng: “Mẹ và con không giống nhau.”

Cái gì không giống nhau? Úy Tuệ không hiểu.

Sau mấy ngày dưới sự dạy dỗ nhồi cho vẹt ăn, Úy Tuệ ngây ngô, vào một buổi sáng sớm rục rờ như nước, được đám người Hạ ma ma kéo ra khỏi chăn, sau đó tắm rửa thay y phục trang điểm cho nàng.

Nàng cảm giác mình giống như con rối, bị dầy vò tới giày vò lui.

Còn có một mẫu thân ăn mặc xinh đẹp chỉ huy ở bên cạnh.

Nàng nhìn thật có chút tức cười, muốn cắn trái táo, vậy mà mới cắn một cái đã bị mẫu thân nhanh tay lẹ mắt vỗ một cái vào tay: “Cái này là để cho con cầm trên tay chứ không phải cho con ăn.”

Xong rồi, vội vàng lệnh cho nha hoàn lại mang đến một quả táo đỏ tươi giống như vậy.

Úy Tuệ chỉ cảm thấy rất đói, nơi nào trông nom nhiều như vậy, dứt khoát tay trái một quả tay phải một quả, bên này cắn một cái, bên kia cũng cắn một cái, ăn no rồi nói.

Tiêu Minh Ca và những người phục vụ bên trong, mọi người trợn mắt há mồm.

“Còn táo nữa không?” Tiêu Minh Ca hít sâu một hơi, ép ngọn lửa trong lồng ngực xuống, không phải hai quả táo sao? Ăn thì ăn, cũng may, nha đầu này không có gây ra những thứ kỳ cục khác, thành thật chờ xuất giá, nàng cũng đã cảm ơn trời đất rồi.

Nhưng, nàng sai nha hoàn mang tới quả táo, cũng không dám đưa cho Úy Tuệ nữa, mà tính đợi nàng lên kiệu rồi đưa, nếu không, lại bị nàng ăn mất.

Hai quả táo xuống bụng, dạ dày Úy Tuệ thoải mái hơn, nhưng dấu vết bên miệng vẫn còn chưa được lau sạch sẽ thì bên ngoài truyền đến, người đón dâu đã tới, bảo nhanh chút.

Lại một trận luống cuống tay chân, đầu Úy Tuệ đội khăn voan, được người vây quanh đưa vào kiệu hoa.

Nhìn nàng ngồi vững vàng trên kiệu hoa, cuối cùng Tiêu Minh Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, bối rối, quên đưa quả táo rồi.

Kiệu hoa này xóc nảy vô cùng, hoàn toàn không có thoải mái như trong tưởng tượng của Úy Tuệ, nhưng đây là muốn đưa nàng đi đâu?

Cho đến khi Úy Tuệ ngồi trên kiệu hoa rồi mới nghĩ đến, tới bây giờ nàng vẫn còn chưa biết tân phòng nằm ở đâu? Hay là ở một trong những trạch viện của Úy Vân Kiệt?

Nghĩ tới Úy Vân Kiệt, nàng không khỏi tò mò, lặng lẽ kéo khăn voan lên, kéo màn kiệu, muốn liếc nhìn ra bên ngoài, nào biết Thọ Nhi đã ở bên cạnh kiệu của nàng, thấy cái đầu nàng đưa ra, vội vàng đưa tay ấn trở vào, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, khăn voan phải để cô gia vén lên, nếu không sẽ là điềm xấu, mau phủ lên.”

“Ta chỉ muốn nhìn một chút, người khác đang ở đâu?” Úy Tuệ tò mò hỏi.

Thọ Nhi cười hi hi: “Tiểu thư gấp cái gì, buổi tối không phải được gặp rồi sao.”

Sặc: “Người nào gấp hả? Ta chỉ là...” Úy Tuệ phát hiện hoàn toàn không thể giải thích được rõ ràng, thật sự nàng chỉ muốn thấy hắn, cũng không phải cái loại muốn gặp như Thọ Nhi nghĩ, thôi, nhìn ánh mắt tinh quái của Thọ Nhi, nàng nghĩ thậm chí cô gái nhỏ này cũng học xấu, ề hèm một tiếng, đội khăn voan, buồn bực ngồi im.

Lúc này Thọ Nhi mới hài lòng nở nụ cười, kéo màn kiệu lại lần nữa.

Ngồi ở bên trong kiệu, nhàn rỗi vô sự, lác lư cũng có chút buồn ngủ, cho nên, chờ cỗ kiệu hạ xuống, Úy Tuệ vẫn còn ngáp mấy cái, cuối cùng làm sao được hi bà diu vào hi đường, làm sao báí đường, nàng cũng không nhớ rõ.

Lúc có thể nhớ rõ thì người đã được sắp xếp vào bên trong phòng tân hôn được đổi mới hoàn toàn rồi.

Có nha hoàn đặc biệt tuân thủ lễ nghi Thọ Nhi này ở đây, Úy Tuệ cũng đừng hòng làm ra chuyện khác người, cho nên, đói bụng cũng chỉ có thể ăn ít điểm tâm, để cho nàng đi lấy món ăn ngon tới cũng không thể được, không cho phép tháo khăn voan, vì vậy tân phòng này có cái dạng gì, nàng cũng không rõ ràng lắm, chỉ lộ ra khăn voan đỏ rực, có thể lờ mờ nhìn tới trên bàn, hai cây nến đỏ to đang cháy nhiệt tình, để cho nàng thật giống như đưa thân vào trong mộng lửa đỏ.

Cho đến khi nam nhân yêu nghiệt, toàn thân đỏ tươi xuất hiện trong phòng, tay cầm đòn cân nâng khăn voan lên, chạm vào đôi mắt thâm thúy như đêm kia, cả người nàng cũng say.

Say.

Đào Nhi Thọ Nhi và nha hoàn chẳng biết rời phòng lúc nào, trong tân phòng chỉ còn lại nàng và hắn.

Không dám nhìn ánh mắt của hắn, nàng cúi đầu, căng thẳng đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Thành thân? Nàng thật sự thành thân rồi.

“Nha đầu.” Đột nhiên nam nhân ngồi ở bên cạnh nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp động lòng người của nàng, trong mắt hiện lên ánh sáng nóng bỏng.

Nhìn đôi mắt sáng kinh người kia, trái tim Úy Tuệ thỉnh thoảng nháy loạn, căng thẳng đến hô hấp cũng không ổn định, nhưng nàng có một tật xấu, bình thường thích nói chuyện, khi căng thẳng cũng thích nói chuyện.

Cho nên, hai mắt nhìn về phía đôi mắt thâm tình của nam nhân, nàng mở miệng nói: “Cái kia, hai ta thành thân rồi.”

“Ừ.” Úy Vân Kiệt hừ nhẹ, khóe môi nhếch lên.

Úy Tuệ nhìn có chút hoa si: “Thật ra thì, huynh rất đẹp mắt.”

“Ha.” Úy Vân Kiệt cười khẽ, đôi mắt dần dần chìm xuống.

“Ừm, hơi nóng, huynh thì sao?” Ánh mắt của hắn quá nhiệt tình, nhìn đến trên người nàng toát mồ hôi, nàng khó chịu lấy tay quạt trên mặt.

Nào biết Úy Vân Kiệt nhìn khuôn mặt nóng đỏ bừng của nàng, chủ động quan tâm giúp nàng cởi y phục, dọa Úy Tuệ vội vàng níu lấy vạt áo, cảnh giác nhìn hắn: “Huynh muốn làm gì?”

“Không phải nóng sao?” Bộ dạng Úy Vân Kiệt dịu dàng vô hại: “Y phục của muội quá dày, cởi ra sẽ thoải mái hơn.”

“A, đúng vậy.” Úy Tuệ cũng cảm thấy như vậy, vừa muốn đứng dậy, Úy Vân Kiệt đè nàng lại, sau đó, đứng dậy, tháo mấy trang sức trên đầu nàng xuống, để cho suối tóc đen mượt của nàng trút xuống, một khắc kia, nàng tốt đẹp để cho hắn động tâm tư, hô hấp bỗng nhiên trở nên gấp gáp.

Thì ra, tiểu nha đầu của hắn đã trưởng thành rồi.

“Huynh?” Úy Tuệ bị hắn nhìn chằm chằm lại bối rối, đưa tay che mặt, kêu lên: “Đừng nhìn, không cho huynh nhìn ta như vậy.”

Ánh mắt kia quá dọa người, giống như muốn nuốt nàng vào bụng, nàng phải làm sao đây? Ừm ừm, sao lại lập gia đình rồi?

“Nha đầu, đừng sợ.” Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng lần nữa, nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên, dịu dàng dụ dỗ nàng, an ủi lấy nàng, khiến Úy Tuệ đột nhiên cảm thấy, cùng nàng thành thân, là một người nam nhân khác có dáng dấp yêu nghiệt, nam nhân này dịu dàng giống như nước, nghe lời nói dịu dàng cung chiều của hắn, lòng của nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng sau khi bình tĩnh, mới phát hiện, chính mình không có ý thức đã bị hắn đè phía dưới, y phục trên người cũng không biết bị hắn cởi lúc nào.

Để cho nàng hậu tri hậu giác phát hiện, nam nhân này hoàn toàn vẫn là tên yêu nghiệt mà nàng biết kia, một con yêu nghiệt mê hoặc lòng người thậm chí càng thú tính hơn.

Rõ ràng dụ dỗ nàng đừng sợ, trong lúc nàng mơ hồ lại ăn nàng đến không còn cặn bã.

Một đêm kiều diễm, Úy Tuệ cũng không nhớ rõ đã ngủ lúc nào, chỉ biết là mệt mỏi, mệt đến hơi sức chẳng người cũng không còn.

Nhưng nam nhân kia lại ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, càng đánh càng hăng, để cho nàng không biết nói gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Úy Tuệ giống như đặt mình trong một mộng cảnh kiều diễm, lúc mở mắt ra lần nữa thì đập vào mắt là nụ cười tuyệt mỹ của nam nhân yêu mị, trong đôi mắt lóe sáng mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Đã tỉnh?” Hấn đưa tay vuốt sợi tóc rơi trên gối của nàng, giọng nói mang theo khàn khàn kêu gọi.

Úy Tuệ chớp mắt, trong đầu trống rỗng, nàng cứ mờ mịt nhìn hấn như vậy, giống như không quá nhận biết.

“Đứa ngốc.” Úy Vân Kiệt cười nhẹ, cúi đầu hôn nhẹ vào cái trán của nàng.

Úy Tuệ không quá dễ chịu thoáng cử động, lại giật mình toàn thân đau nhức, giống như mệt rã rời, một hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tim đập tiến vào trong đầu nàng như tia chớp, trong lúc này không biết nên xấu hổ hay là buồn bực, phản ứng đầu tiên của nàng là đẩy hấn ra, kéo chăn trùm kín người mình lại.

Lừa mình dối người quần cả người vào trong chăn, lúc này hô hấp của nàng mới bình tĩnh lại chút, chỉ cảm thấy thế giới này quá huyền hoặc, thế mà nàng lại thật sự gả cho yêu nghiệt này? Lại còn động phòng với hấn?

Úy Vân Kiệt nhìn một cục nho nhỏ trong chăn, mi tâm giật giật.

Chỉ là, còn chưa lên tiếng, đột nhiên chăn bị xốc lên, Úy Tuệ trừng mắt to nhìn hấn: “Cái kia, không phải ta sợ huynh.”

“Ha.” Rốt cuộc Úy Vân Kiệt không nhìn được nữa, xì cười ra tiếng.

Khuôn mặt Úy Tuệ lúng túng: “Có gì đáng cười chứ.”

“Ha.” Nhìn dáng vẻ lúng túng của nàng, Úy Vân Kiệt cười càng lớn hơn, một tay ôm nàng vào ngực, dán vào lỗ tai của nàng nói: “Được, không phải muội sợ ta, ta sợ muội được chưa?”

“Ta mới không tin.” Hấn sợ nàng? Gặp quỷ không sai biệt lắm, Úy Tuệ nghĩ đến tối hôm qua hấn bá đạo nhiệt tình, tức thì uất ức, ngón tay đâm đâm vào ngực hấn: “Ta không muốn huynh sợ ta, về sau đừng khi dễ ta là được.”

“Đứa ngốc, sao ta có thể khi dễ muội chứ.” Dán bên tai nàng, Úy Vân Kiệt tràn đầy trêu mến thở dài, trong đầu không tự chủ xẹt qua rất nhiều rất nhiều trí nhớ.

Từ một khắc nàng ra đời đó, một cục nho nhỏ đầy nếp nhăn, thích khóc thích quây, cũng thích giương oai ở trong lòng hấn.

Càng về sau nàng từ từ lớn lên, mỗi ngày càng xinh đẹp càng hoạt bát hơn, hấn vô cùng thích.

Hấn vẫn luôn xem nàng như nàng dâu nhỏ của mình, từ một khắc nàng được sinh ra cho tới giờ, chưa bao giờ buông tha.

Nhưng hiện giờ ôm giai nhân vào trong ngực, mới để cho hắn có cảm giác viên mãn (hoàn hảo, vẹn toàn).

Giọng của Úy Tuệ còn mang theo giọng mũi, nghe giống như hài tử bị uất ức: “Huynh khi để ta, tối hôm qua huynh...”

Được rồi, chuyện này không thể nói, nàng nhất thời hồ đồ, nhưng dù sao cũng thẳng lại kịp, vội vàng sửa lời: “Tối hôm qua ta nói đói bụng, huynh luôn mặc kệ không để ý tới.”

Khóe miệng Úy Vân Kiệt co quắp, loại tình huống tối hôm qua, đang vui vẻ thì sao có thể mặc lại y phục để cho nàng ăn chứ?

“Thôi, đói bụng lắm hả, đi, ta dẫn muội đi ăn.” Nói xong, Úy Vân Kiệt kéo chăn xuống, mặc y phục cho nàng.

Úy Tuệ không quen, kéo y phục tự mình mặc vào.

Hai người dọn dẹp thỏa đáng ra cửa, lúc này nàng mới phát hiện ra, đã hoàng hôn rồi, đã là chạng vạng của ngày hôm sau.

Nàng có chút lúng túng, oán giận nhìn Úy Vân Kiệt, sao lại không đánh thức nàng sớm hơn? Như vậy truyền ra sẽ bị người khác chê cười.

Nhưng nàng không biết còn có người đặc biệt chờ xem chuyện cười của nàng đây.

Trong phòng ăn, sớm đã có người chờ rất lâu.

Thấy bọn họ đi vào, Thư Dao nhảy qua trước, kéo Úy Tuệ đánh giá trên dưới: “Ai ôi này, ta nhìn một chút, Tuệ muội muội như hoa như ngọc của chúng ta đã bị sói ăn mất rồi sao?”

Đồng thời nói chuyện nàng cũng không quên trêu ghẹo nhìn Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt cũng không thèm để ý, vẻ mặt dịu dàng nhìn nàng dâu.

Nhưng Úy Tuệ xấu hổ lại thẹn thùng, nhưng rốt cuộc cũng là người hiện đại, cũng không phải loại thẹn đến không thốt nên lời, hơn nữa vừa thấy Thư Dao còn có nam nhân tuyệt sắc ngồi bên cạnh bàn Quân Phi Sắc, còn có sát thủ tỷ tỷ lãnh diễm cao quý ở bên cạnh, đỉnh đầu không khỏi có mấy dấu chấm hỏi.

“Mọi người? Đều đã biết nhau?” Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Úy Vân Kiệt, choáng nha, rốt cuộc yêu nghiệt này có bao nhiêu chuyện gạt nàng hả?

“Tuệ Nhi, sắp hai ngày không có ăn gì rồi, nên đói bụng rồi, mau tới đây.” Úy Như Tuyết vẫy tay với nàng.

Úy Tuệ đi về phía nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng thật đói bụng, cầm đũa lên ăn trước: “Xin lỗi, ta thật đói, mọi người cũng ăn đi.”

Ăn mấy cái đùi gà, bao tử dễ chịu hơn một chút, lúc này nàng mới chậm rãi nhìn lướt qua mấy người, cười gian xảo.

“Ăn no, cũng nên khai báo chuyện này rồi chứ? Sao mọi người lại đến chung với nhau?”

“Huynh, cái gì Đại tướng quân, tử, Hoàng hậu nương nương? Còn có, tử, Thái tử phi tương lai.”

Nói đến thân phận của ba người này rất cao, nhưng duy chỉ có một mình yêu nghiệt phu quân của mình là có thanh danh không tốt thôi.

Mấy người bọn họ ở chung một chỗ, có vẻ như quan hệ cực kỳ thân thiết.

“Muội ăn xong rồi?” Úy Vân Kiệt gấp vào trong chén cho nàng món nàng thích.

Úy Tuệ ăn nhưng vẫn không định bỏ qua như vậy: “Ăn thì ăn, cũng không chậm trễ nói chuyện, người nào giải thích cho ta biết đây? Ta rất tò mò đấy.”

“Vậy đề ta tới là được.” Thư Dao nói nhiều nên đến trước mặt Úy Tuệ nói rõ mọi chuyện.

Thì ra nha đầu này cũng là nhân sĩ xuyên qua, hơn nữa còn là đồng môn của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn nàng, thì ra nàng cũng sẽ giết người à?

Chỉ là, Thư Dao nói cho nàng biết, nàng chuyên giết nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân bạc tình, nói xong, nàng còn âm trầm liếc nhìn Quân Phi Sắc.

Khiến cho vẻ mặt Quân Phi Sắc cứng lại, cuối cùng bất đắc dĩ cười khổ.

Điều này làm cho Úy Tuệ cực kỳ nghi ngờ, nhất định sau lưng hai người này có một chân, Đại tướng quân và Hoàng hậu, ha ha, có gian tình nha.

Nàng ngồi chờ bát quai.

Chỉ là, ly kỳ hơn còn ở phía sau.

Nàng cũng mới biết được Úy Vân Kiệt là hài tử mà Tiêu Minh Ca nhặt được, nhưng khiến cho nàng không thể ngờ chính là, Quân Phi Sắc trước mặt cũng là hài tử mà Quân gia thu dưỡng, cho nên tử muội Quân Tiên Nhi mới có suy nghĩ không an phận với hắn.

Nhưng cái này cũng không phải ly kỳ nhất.

Càng làm cho Úy Tuệ có đánh vỡ đầu cũng không hiểu được là Quân Phi Sắc chân chính đó là yêu nghiệt phu quân bên cạnh mình.

Nghe nói, cái này liên quan đến tranh đấu bên trong.

Tóm lại, mẫu thân của yêu nghiệt phu quân ở trong màn tranh đấu bị người ta hãm hại mất mạng, hài tử cũng không bảo vệ được, về sau yêu nghiệt phu quân lưu lạc bên ngoài, vài lần thiếu chút nữa bỏ mạng, sau được Tiêu Minh Ca cứu.

Mà Quân gia lão Thái quân chỉ yêu thích hài tử này, sau khi cho rằng hắn chết, bi thương không thôi, về sau cũng là mẹ của Quân Tiên Nhi, từ bên ngoài tìm được một nam hài có bộ dạng tương tự như yêu nghiệt, lừa gạt lão Thái quân.

Về sau trong một lần ngoài ý muốn, Quân Phi Sắc hiện tại mới biết được thân phận chân chính của yêu nghiệt, hai người coi như không đánh thì không quen biết, kết làm huynh đệ.

Chỉ là, loại tình cảm này chỉ ở nơi riêng tư.

Bên ngoài hai người vẫn rất không hợp.

Mà yêu nghiệt phu quân đối với Quân gia đã sớm không có tình cảm, lại càng không muốn nhận tổ quy tông, cho nên, chuyện thân phận cũng không giải quyết được gì.

Tóm lại, ở trong mắt người đời hẳn vẫn là Úy Vân Kiệt, là phu quân của nàng.

Về phần Úy Như Tuyết, đại khái có vài lần giao thủ với yêu nghiệt, lại thêm quan hệ với Thư Dao cho nên từ từ cũng quen thuộc rồi.

Ai, thật là một đề tài tiểu thuyết trầm bổng nhấp nhô, nhưng Úy Tuệ thờ dài, nàng không có năng lực sáng tác tốt như vậy, thật đáng tiếc.

Nhưng có thể ngồi ăn cơm chung với vài người như vậy.

Có phu quân yêu nghiệt, có hai tỷ muội tốt đối xử với mình như tỷ muội ruột, còn có Tướng quân gì gì đó.

Hắc hắc, trong lòng Úy Tuệ mừng rỡ.

Có bọn họ, sau này, ở thời đại xa lạ, nàng cũng có thể xông pha.

Chỉ mong, một đời một thế, hạnh phúc vô song!

HẾT